

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/210/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716205017
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5716205017.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobkyne: E. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XX, XXX XX F., štátna občianka SR, právne zastúpenej: AK JUDr. Miriam Podhradská, s.r.o., so sídlom Ambra Pietra 10645/17, 036 01 Martin, IČO: 50 157 892, proti žalovanému: Mesto Turany, so sídlom Osloboditeľov 83/91, 038 53 Turany, IČO: 00 316 962, právne zastúpenému: AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom Škultétyho 472/10, 036 01 Martin, IČO: 36 868 108, o zaplatenie 15.041,19 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu v Martine č.k. 17C/42/2016-600 zo dňa 4. apríla 2019 v spojení s doplniacim rozsudkom Okresného súdu v Martine č.k. 17C/42/2016-657 zo dňa 25.07.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu v spojení s doplniacim rozsudkom p o t v r d z u j e .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu žalobkyne zamietol, žalovanému voči žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti veci. Prvoinštančný súd nárok žalobkyne posúdil ako nárok, ktorý je potrebné posudzovať v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., vychádzajúc pritom z listu vlastníctva č. XXXX, ktorý je verejnou listinou, kde sa uvádza, že všetky vecné bremená ku každej jednej parcele boli zriadené v zmysle tohto zákona. K obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyne došlo tým, že žalovaný je vlastníkom komunikácie na pozemku žalobkyne a preto podľa zákona č. 66/2009 Z.z. vzniklo vecné bremeno zo zákona vo verejnom záujme. V tejto súvislosti súd zastal názor, že finančná náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena vlastníkovi pozemku, ktorý je obmedzený na svojom vlastníckom práve, prislúcha a to vychádzajúc jednak z čl. 11 ods. 4 listiny, jednak z čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. V otázke, či táto náhrada je jednorazová alebo ide o opakované plnenie, vychádzal z rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2014, ako i z rozhodnutia 3Cdo/49/2014, kde sa uvádza, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorý je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká in rem, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku, bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Vznik vecného bremena nemožno preto posudzovať samostatne u každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a teda nemá charakter opakovaného plnenia. Vo vzťahu k premlčaniu tejto jednorazovej finančnej náhrady dovolací súd uviedol, že peňažná náhrada za užívanie nehnuteľnosti podlieha premlčaniu v zmysle ust. § 100 a nasl. OZ a premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Predmetné právo sa prvý raz mohlo vykonať v deň účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., teda 1.7.2009. Vo vzťahu k skutočnosti, že žalobkyňa nebola prvou nadobúdateľkou pozemkov, súd konštatoval, že v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 sa uvádza, že bez ohľadu na

to, či vlastník pozemku, ktorému k dátumu účinnosti zákona vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege v zmysle tohto zákona, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku, teda vlastníkovi následnému, nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Závery tohto rozhodnutia však nie je možné aplikovať na danú vec z toho dôvodu, že žalobkyňa nadobudla nehnuteľnosti kúpnu zmluvou od spoločnosti Triplet v roku 2008, teda pred účinnosťou tohto zákona a v tom čase jej patrilo bezdôvodné obohatenie, nie nárok v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. Nárok na náhradu za obmedzenie svojho vlastníckeho práva zákonným zriadením vecného bremena si žalobkyňa mala uplatniť dňom účinnosti tohto zákona v trojročnej premlčacej dobe. Žalobkyňa si toto právo neuplatnila a teda súd považoval jej nárok uplatnený v žalobe za premlčaný. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie žalobkyňa. Vytýkala nepresvedčivosť a neodôvodnenosť rozhodnutia súdu. V tejto súvislosti poukazovala na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR s tým, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Zastala názor, že súd neodôvodnil a neobjasnil, z akých dôvodov aplikoval na právny vzťah medzi stranami zákon č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov na relevantný skutkový stav. Spochybnila nestrannosť konajúceho zákonného sudcu, keď bezdôvodne vylúčil z verejného súdneho pojednávania partnera žalobkyne, o postavení ktorého k žalobkyni mal vedomosť bez toho, aby sa na to dotazoval. Zákonná sudkyňa nebola dostatočne pripravená na pojednávanie, čomu nasvedčuje fakt, že ohľadom žalovanou vnesenej námietky premlčania zmenila predbežný právny názor prezentovaný na súdnom pojednávaní v začiatkoch súdneho konania, v nadväznosti na čo žalobkyňa pociťuje nedôveru k spôsobu konania zákonného sudcu v danej veci. Nedostala nijaké písomné stanovisko k sťažnosti žalobkyne zo dňa 28.3.2019, v spise absentuje listinný dôkaz nazvaný „Zvýšenie ponuky na odkúpenie pozemkov“, pričom sa nejedná o listinu totožnú s listinou, ktorá je zažurnalizovaná na č.l. 52 - 53 spisu. Zákonný sudca nereagoval v rozsudku na jednotlivé nepravdivé a nepodložené tvrdenia žalovaného, pričom sa bez ďalšieho preverovania ich pravdivosti stotožnil s argumentáciou žalovaného. Vytýkala nesprávne právne posúdenie aplikácie zákona č. 66/2009 Z.z. v platnom znení s tým, že podľa jej názoru sa na daný právny vzťah ustanovenia tohto zákona nevzťahujú, predmetné pozemky nie sú pozemkami pod stavbami vo vlastníctve žalovaného, ktoré prešli do jeho vlastníctva podľa zákona č. 135/1961 Zb. Zmluva o prevode majetku zo strany štátu na žalovaného mala byť podpísaná pravdepodobne v roku 1994. Faktom je, že stavby, ktoré sa nachádzajú na žalovaných pozemkoch, neexistovali v čase prechodu vlastníctva na žalovaného v zmysle zmluvy. K stavbám miestnych komunikácií a chodníkov neboli vydané stavebné povolenia a kolaudačné rozhodnutia. Tieto stavby právne neexistovali, nemohli byť predmetom prevodu z FNM SR na žalovaného. Predmetné stavby neboli predtým evidované, ako stavby sú evidované až od zápisu tiarch - vecných bremien podľa zákona č. 66/2009 Z.z. v platnom znení, dovtedy v katastrálnych mapách a listoch vlastníctva neexistovali. Napriek opakovaným podaniam žalovaného, ktoré prebiehali od roku 2009 do roku 2014, ktorými sa žalovaný snažil dosiahnuť zaťaženie predmetných pozemkov, došlo k prvému zápisu vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. až v roku 2015 pod č. Z 1353/2015. Ani OÚ Martin, katastrálny odbor nemal v tom čase dostatok relevantných listín, na základe ktorých by neodkladne zapísal vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. v platnom znení, pričom súd sa posúdením tejto zásadnej právnej predbežnej otázky nezaoberal, bez bližšieho skúmania vyššie uvedených skutočností vychádzal zo zápisu vecných bremien na LV č. XXXX. Súd neuviedol, z akých dôvodov aplikoval na žalovaný nárok zákon č. 66/2009 Z.z. a nevykonal navrhované dokazovanie. Súd prvej inštancie pochybil, keď nepreskúmal jednotlivé listiny, ktoré boli zo strany žalovaného predkladané v katastrálnych konaniach, neskúmal odlišnosť skutkovej a právnej situácie v konaniach na OÚ Martin, katastrálny odbor v prípade, ak vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. zapísané nebolo a v konaniach, kedy OÚ Martin, katastrálny odbor vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. zapísal. Za nesprávne právne posúdenie žalobkyňa považovala i posúdenie formy finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena ako jednorazovej náhrady podľa zákona č. 66/2009 Z.z. v platnom znení, pričom v tejto súvislosti poukazovala na rozhodnutie NS SR 4MCdo/1/2016 z 23.6.2016, ako i rozhodovaciu prax súdov, ktorá sa prikláňa k poskytnutiu náhrady za vecné bremeno vzniknuté v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. v platnom znení vo forme opakovaného plnenia. Pokiaľ žalobkyňa namieta aplikáciu zákona č. 66/2009 Z.z. na daný prípad, vylučuje i časové spojenie začiatku plynutia premlčacej lehoty s dátumom účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. I keď v zásade súhlasí s aplikáciou všeobecnej trojročnej

premlčacej lehoty, má za to, že začiatok plynutia premlčacej lehoty je vždy naviazaný na obdobie, za ktoré si právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva uplatňuje. Inými slovami, ak si uplatňuje náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva za mesiac máj 2014, tak začiatok plynutia premlčacej doby nastáva 1.6.2014, z čoho vyplýva, že nárok žalobkyne v danom prípade, aj s ohľadom na dátum podania žaloby, premlčaný nie je. Zo skutkového stavu je zrejmé, že žalovaný opakovane nepredložil OÚ Martin, katastrálny odbor relevantné podklady nevyhnutné k zápisu vecného bremena na list vlastníctva žalobkyne. Žalobkyňa predpokladala, že tieto podklady žalovaný k dispozícii nemá a žiadne vecné bremeno na základe zákona č. 66/2009 Z.z. nevzniklo. Za šesťročnú dobu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. nebol vykonaný zo strany OÚ Martin, katastrálny odbor žiaden zápis, ktorý by potvrdzoval vznik zákonného vecného bremena v prospech žalovaného. Okresný úrad Martin, katastrálny odbor konal v rozpore s legitímnym očakávaním žalobkyne, ak za rovnakého skutkového stavu napokon zmenil svoje rozhodovanie v danom prípade a vecné bremeno na príslušný list vlastníctva zapísal. V tejto súvislosti poukazovala aj na rozporuplnosť predbežného právneho názoru súdu v otázke posudzovania premlčania nároku žalobkyne, súd nerozhodol o návrhu na vykonanie dokazovania zo strany žalobkyne, v nadväznosti na čo žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a návrhu žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. K námietke nedostatočnosti zdôvodnenia rozhodnutia zo strany prvoinštančného súdu uviedol, že do odôvodnenia rozsudku je potrebné zhrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Poukazoval na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 9. novembra 2016, sp. zn. I. ÚS 689/2014. Uviedol, že obidve procesné strany sa snažili vec riešiť mimosúdne a preto vytykať k dnešnému dňu dĺžku pojednávania sa zdá absurdné. Dĺžka trvania sporu nebola ani raz namietaná, pragmaticky sa vychádzalo z možností a schopností dojednaní termínu stretnutí na obidvoch stranách sporu. Žalovaný sám upozorňoval na potrebu dlhšieho časového horizontu, pretože konanie primátora nemôže byť svojvoľné a musí mať v prvom rade mandát od mestského zastupiteľstva a následne aj určený rozsah nejakých kompetencií na uzavretie nejakej dohody. Žalobkyňa ani raz voči takémuto upozorneniu námietky nemala. K vytykaným zmenám predbežného právneho názoru súdu, sudca z dôvodu žiadosti strán o odročenie pojednávania za účelom mimosúdnej dohody, sa nevyjadroval k otázke ďalších skutočností ohľadom premlčania nárokov. Za nie bez významu žalovaný považoval, že predchádzajúci primátor mesta Ing. P. W. navrhoval komplexné vyriešenie celého „sporu“, ktoré má mesto s pani Gomolovou ohľadne odkúpenia pozemkov aj mimo nárokov, ktoré sa týkajú sporu. Po voľbách, po zmene primátora, bolo požadované mimosúdnu dohodou riešiť len vysporiadanie sporných pozemkov, ktoré sú predmetom sporu, resp. nárokov uplatnených ohľadne konkrétnych pozemkov a nie komplex celých sporných pozemkov. Vzhľadom na vyjadrenie zástupcu žalobkyne na pojednávaní 28.2.2019 zastal názor, že právny zástupca bol riadne na pojednávaní oboznámený s procesným postupom súdu, teda pokiaľ by súd v prvom rade vykonal výsluch navrhovaných osôb a až následne vyhodnotil uplatnenú námietku premlčania zo strany žalovanej, automaticky by bolo vytykané, že takýto postup poškodzuje práva tej ktorej strany, nakoľko má sa v prvom rade zaoberať uplatnenou námietkou. Na jednej strane žalobkyňa vytyka súdu údajné procesné pochybenia, na druhej strane žalobný návrh nie je určitý, preskúmateľný, aj keď žalobkyňa nie je povinná právne kvalifikovať nárok, musí uviesť skutkové okolnosti, ktoré súd môže podriaďiť pod konkrétnu hypotézu právnej normy. Žalobkyňa po celý čas procesu jednoznačne neuviedla právny titul. Vo svojich podaniach uvádzala jednak možnosť nároku z titulu bezdôvodného obohatenia, ako aj nároku z vecného bremena. Zo strany žalovaného tak nebolo možné ani plnohodnotne vykonať procesnú obranu, nakoľko k obom nárokom je potrebné pristupovať odlišne. Navyše žalobkyňa zobrala v rozsahu jednej polovice svoje nároky späť bez toho, aby uviedla akýkoľvek relevantný dôvod. Súd v odôvodnení poukazoval na to, že zápisy do katastra nehnuteľností boli preskúmané prokurátorom, pokiaľ i žalobkyňa argumentovala rozhodnutiami okresných súdov, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podložil rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR. Žalovaný uplatnil námietku premlčania riadne a včas a súd sa ňou musel zaoberať. Pokiaľ boli nariadené jednoduché pozemkové úpravy, voči týmto sa žalobkyňa odvolala, preto nie je zrejmé, čo vlastne reálne chce. Odvolanie žalobcu je podrobné, avšak bez právnej relevancie.

4. Okresný súd dopĺňacím rozsudkom č.k. 17C/42/2016-657 zo dňa 25.7.2019 zastavil konanie v časti 7.812,15 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.812,15 € od 5.5.2016 do zaplatenia s poukazom na ust. § 145 ods. 2 CSP, dispozitívny úkon žalobkyne a skutočnosť, že vo vyhlásenom rozsudku, ktorý doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, súd o čiastočnom späťvzati žaloby žalobkyňou nerozhodol.

5. V doplnení odvolania žalobkyňa poukazovala, že zo zvukového záznamu z pojednávania z 28.2.2019 sa dozvedela o existencii dokumentu - „Zvýšenie ponuky na odkúpenie pozemkov“, ktorý bol krátkou cestou právnym zástupcom žalovaného doručený súdu a mal byť zaradený do spisu. Pri nahliadnutí do spisu uvedený dokument chýbal. Nebolo jej dané žiadne racionálne vysvetlenie. Podala písomnú sťažnosť, na ktorú okresný súd nereagoval. Podľa zvukového záznamu sa sudkyňa priznala, že zabudla na námietku premlčania a sudkyňa ani nerozhodla vo veci zmeny výšky nároku zo strany žalobcu. Urobila tak až doplniacim rozsudkom. Žalobkyňa má za to, že je obeťou nezodpovednej činnosti súdu a „vybavovačov“. Požiadala o zákonný súdny proces a konečne spravodlivý rozsudok.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnutý rozsudok v spojení s doplniacim rozsudkom prvoinštančného súdu ako správny, postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, potvrdil.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

8. K poukazovanej námietke nestrannosti zákonnej sudkyne zo strany žalobkyne, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobkyňa jednak neuplatnila námietku zaujatosti zákonnej sudkyne včas, do siedmich dní, odkedy sa dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený (§ 53 ods. 1 CSP) a jednak túto nepodložila dôkazom o tom, že by zákonná sudkyňa mala akýkoľvek vzťah k žalovanému, prípadne pomer k prejednávanej veci alebo k osobám zúčastneným na konaní (§ 52 ods. 2 v súvislosti s ustanovením § 49 ods. 1 CSP). Vytýkané procesné pochybenia zákonnej sudkyne dôvod na jej vylúčenie z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci nezakladajú, v nadväznosti na čo ani odvolací súd nemohol na námietku zaujatosti poukazovanú žalobkyňou prihliadať (§ 53 ods. 3 CSP). Pokiaľ i poukazovala na to, že v spise nebol zažurnalizovaný dokument „Zvýšenie ponuky na odkúpenie pozemkov“, ktorý mal byť zaradený do spisu, zo zvukového záznamu, resp. prepisu zápisnice z pojednávania zo 4.4.2019, vyplýva, že sudca po oboznámení s týmto listinným dôkazom tento nezaradil do spisu, ale ho krátkou cestou žalovanému vrátil. Predmetná listina sa v spise má nachádzať na č.l. 52 - 53 spisu s tým, že bola v rámci dokazovania čítaná. Proti tomuto záveru právna zástupkyňa žalobkyne do zápisnice z pojednávania námietky nevzniesla.

9. Pokiaľ sa týka námietok žalobkyne k vecnému posúdeniu veci zo strany prvoinštančného súdu, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv v znení zmien a doplnkov (ďalej len „Katastrálny zákon“), podľa ktorého údaje katastra sú hodnoverné, pokiaľ sa nepreukáže opak. V danom prípade súd pri právnom posúdení vychádzal zo zápisov na liste vlastníctva č. 4681, ktorý je verejnou listinou a v ktorom sa uvádza, že všetky vecné bremená ku každej jednej parcele boli zriadené v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že zápis na predmetnom liste vlastníctva zo strany katastrálneho úradu, hodnoverný, pravdivý nie je, teda hodnovernosť tohto zápisu nevyvrátila.

10. Vychádzajúc preto zo zápisu na liste vlastníctva, prvoinštančný súd správne na vec aplikoval jednotlivé ustanovenia zákona č. 66/2009 Z.z. a s poukazom na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným, konštatoval, že nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní je premlčaný.

11. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani žalobkyňou vytýkaná rozporuplnosť súdu pri posudzovaní jej nároku v rámci predbežného prejednávania sporu a pri konečnom rozhodnutí o veci, nakoľko sudca nie je viazaný svojim právnym názorom vysloveným v rámci predbežného prejednávania sporu. Právne posúdenie veci môže priebežne podľa vývoja dôkaznej situácie meniť. Napokon, rozhodnutie prvoinštančného súdu na podklade odvolania podlieha prieskumu odvolacím súdom a teda nesúhlas so zmenou právneho názoru zo strany prvoinštančného súdu môže strana uplatniť v odvolacom konaní.

12. K námietke žalobkyne, že súd nevykonal ňou navrhované dokazovanie, odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že prvoinštančný súd posúdil nárok žalobkyne ako premlčaný, nemal dôvod ani

vykonávať ňou navrhované dokazovanie, nakoľko by jednak došlo k zbytočným prieťahom v konaní a na druhej strane by konanie zbytočne zaťažilo trovami súvisiacimi s vykonaním týchto dôkazov.

13. Za podstatné odvolací súd považoval, že žalobkyňa už v čase nadobudnutia pozemkov vedela o tom, že na týchto pozemkoch existuje stavba vo vlastníctve iného subjektu, že kupuje pozemky, ku ktorým nebude schopná plnohodnotne vykonávať všetky oprávnenia vlastníka. Kúpnu zmluvu uzatvorila ešte v roku 2008 a ochrany svojho vlastníctva sa začala domáhať až žalobou doručenou súdu 5.5.2016. Správne preto v tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na to, že pokiaľ zákon č. 66/2009 Z.z. v platnom znení nadobudol účinnosť v roku 2009, pred účinnosťou tohto zákona sa mohla domáhať svojich práv z titulu bezdôvodného obohatenia, prípadne na podklade iných skutkových okolností, ktorých právne posúdenie by bolo vecou súdu. To, že si žalobkyňa ochranu svojich práv neuplatnila včas a riadne, nemožno spájať ani s dĺžkou súdneho konania a ani s procesom zápisu vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. Okresným úradom Martin, katastrálny odbor.

14. V zmysle platnej právnej úpravy súd pri rozhodovaní vychádza zo skutkového stavu, ako vyplýva z vykonaných dôkazov v čase rozhodovania o veci. Pokiaľ v čase rozhodovania prvoinštančného súdu o nároku žalobkyne v predmetnej veci, v zmysle zápisu na liste vlastníctva svedčili v prospech žalovaného oprávnenia vyplývajúce zo zákonného vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. v platnom znení a žalobkyňa v konaní hodnovernosť tohto údajá nespochybnila, resp. nevyvrátila, správne prvoinštančný súd z tohto údajá ako hodnoverného pri rozhodovaní vychádzal. Hodnovernosť zápisu nebola spochybnená ani prokurátorom, ktorý jeho správnosť preskúmal.

15. Odvolací súd sa stotožnil i s právnym posúdením námietky premlčania vznesenej zo strany žalovaného, s ohľadom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako najvyššej súdnej autority, na ktorú vo svojom rozhodnutí prvoinštančný súd poukázal (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 49/2014 z 14. apríla 2016).

16. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, v nadväznosti na čo odvolací súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyne v plnom rozsahu.

17. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)